

Skandinaviens Sfjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13.

Den 1ste Juli 1899.

48de Aargang.

De Sidste-Dages Helliges Troslære.

En Korrespondents Interview hos Ben E. Rich, Præsident over Sydstaternes Mission. (Fra »Constitution« — Atlanta, Ga.)

Den af Mormonerne i Atlanta holdte Konference forrige Uge var meget godt besøgt, og Eldsterne blev der bestifkede til deres nye Arbejdskredse og have siden parvis forladt Staden. Det er Kirkens almindelige Handlemaade, at sende Eldsterne ud paa deres Missionsarbejde to og to sammen uden „Bung eller Taske“; de gaa frivillige uden jordisk Belønning for noget som helst Arbejde, de udfører i Missionslivet. De kaldes ud paa Mission fra Ageren, fra Butikken, Værftedet og hvilken som helst anden Næringsvej, de monne føre hjemme, og gaa saaledes paa egen Bekostning til Verdens forskellige Lande og Øer, hvor de forkynde Evangeliet saaledes, som de forstaa det, og forblive gerne i Missionen fra to til tre Aar, eller indtil de hæderligen løses derfra for at vende tilbage til deres Hjem.

Eldste Ben E. Rich præsiderer over Missionen i Sydstatene og har Tilsyn med Eldsternes Virksomhed i Staterne Virginia, Tennessee, Kentucky, Alabama, Louisiana, Mississippi, Florida, Syd-Carolina, Nord-Carolina og Georgia. Han var tilstede ved Konferencen og »The Constitution« fik Lejlighed til at udfritte ham angaaende de Sidste-Dages Helliges Lære og Tro. Vi præsentere samme til vores Læsere som Mormonismen set fra Mormonernes Side:

Korresp. — „Hr. Rich, jeg formoder, De er en Eldste i Mormonkirken. Hvorfor kaldes den ved det Navn?“

Eldste Ben E. Rich — „Jeg er en Eldste i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Dette er dens rette Navn, der vedkendes af alle dens Medlemmer. Ordet „Mormon“ er taget fra Mormons Bog. Det er Navnet paa en Profet, der levede paa det amerikanske Kontinent for flere Hundrede Aar siden, og som samlede og forfortede andre Profeters

Optegnelser, der levede før hans Tid, og efterlod sine Optegnelser, hvilke blev nedgravne i en Høj og i dette Narhundrede gengaves til Profeten Joseph Smith og ved ham blev oversat formedelst Guds Inspiration og Kraft."

„Naa, jeg formoder det er Mormonbibelen?“

„Nej, Mormonbibelen er den samme som den, der anerkendes af den hele Kristenhed, og er bedst kendt som Kong Jacobs' Oversættelse. Vi bruge ingen anden Bibel. Mormons Bog er en Optegnelse om de Folks Historie — og ligeledes Guds Åabenbarelser til dem — som i forrige Tidsalder beboede det amerikanske Fastland, medens Bibelen indeholder Historien og Guds Åabenbaringer til de Folk, der beboede det østlige Kontinent. De harmonere begge med hinanden, — eftersom begge ere inspirerede af samme Land, men de ere dog forskellige Bøger med Hensyn til Indhold, og Mormons Bog kaldes ikke af de Hellige for en Bibel.“

„Men er ikke Mormons Bog et Slags Tillæg til Bibelen, og som saadant er i Modstrid med hvad, der er skrevet i Bibelens sidste Kapitel, nemlig: Dersom nogen lægger noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog?“

„En af Ordets Bethydninger er den et Tillæg til Bibelen, men ikke i Bethydning af det Forbud, som De har hensørt til. Mennesket er forbudt at lægge til Ordet af den Bog, Johannes skrev efter guddommelig Befaling, og som kaldes „Johannes Åabenbaring“. Kompilatorer sætte den Bog sidst i de hellige Skrifsters Række, men Værde sige, at Johannes' Breve bleve skrevne senere end Åabenbaringen. I hvorledes dette nu forholder sig, maa Johannes selv have erklaaret flere Åabenbaringer, efter at han skrev den Bog; thi han blev fortalt, medens han saa Synet: „Det hør dig atten at profetere imod Folk og Hedninger og Tungemaal og Konger.“ (Aab. 10, 11.) Der er dog ingen Modsigelse i dette, thi Gud kan — gennem sine Ejendomme eller paa hvilken som helst anden Maade han behager — aabenbare sin Billie, give Befalinger og Lys og Kundskab. Det er ufornuftigt at tænke sig, at Gud skulde forsegle sin egen Mund, naar han kun forbød Mennesket at lægge til det, som han aabenbarer. Denne er en fastsat Befaling, thi den var indbefattet i Mose Lov: „I skal intet lægge til det Ord, som jeg byder eder, og intet tage derfra.“ (5. Moseb. 4, 2.) Hvis den Bethydning, man vil tillægge Ordene i Åabenbaringen, blev anvendt paa de Ord, der af Moses bleve nedstrevne Aartusinder før, vilde alle Profeterne og Apostlene efter hans Tid, ja endog Kristus selv, blive gjort til Overtrædtere af dette Bud. Men det betyder ligefremt, at naar Gud aabenbarer noget for Menneskene, maa disse hverken legge til eller tage fra det, som han meddeler os.“

„Men da vi nu have Guds Ord, Bibelen, og de kristne Kirker lære,

hvad der staar i Bibelen, hvad Træng kan der saa være for en anden Kirke og anden Aabenbaring?"

"Den kendsgerning, at der er saa mange forskellige Kirker, der alle erkære sig at grundfæste deres hinanden modstridende Trosbekendelser paa Bibelens Ord, er i og for sig Bevis paa, at der er mere fornødent for at vise Menneskene til Rette angaaende Kristi Lære og gøre Guds Ord fattelige for den almindelige Forstand. Der findes ikke to Kirker eller Religionssamfund, der forstaa eller fortolke den hellige Skrift ens. Endog Præster af samme Trosbekendelse ere uenige angaaende visse Skriftssteders Betydning, og derfor er Kristenheten i Dag et Babylon af Birvar. „Gud er ikke Forvirrings, men Freds Gud." (1. Kor. 14, 33.)

"Men er De af den Mening, at Mormons Bog gør Rede for og opklarer alt det, som er uforstaaeligt i Bibelen?"

"Nej, dette er mere end vi gøre Paastand om. Mormons Bog fortæller os kun, hvad der blev lært i dette (Amerikas) Land for mange Aarhundreder siden ved guddommelig Besaling og Aabenbaring, ligesom Bibelen beretter, hvad der blev lært i Palæstina i forrige Tider, men dog er Mormons Bog meget tydeligere og skrevet i et mere simpelt Sprog. Den er af stort Værd i det, at den faste Lys paa de jødiske Skrifter, og er en Beretning om Guds Styrelse med en stor Del af den menneskelige Sloegt, hvem de Apostle og Profeter, som administrerede paa den østlige Verdensdel, ikke kunde komme i Berøring med. Den indeholder ogsaa en Beretning om et Besøg af Frelseren paa dette Land efter hans Opstandelse, og om Oprettelsen af hans Kirke iblandt dets Folk, organiseret efter samme Mønster som hans Kirke i Palæstina, med samme Lære, samme Ordinanser, Gaver og Besignelser. Eftersom alt dette er gjort meget mere tydeligt end i de jødiske Skrifter, er Mormons Bog en stor Hjælp til at opklare Evangeliets Sandheder. Men vi ere ikke afhængige af nogen som helst Bog for det Evangelium, vi forkynde, eller for de Anordninger, der styre Kirken."

"Jaar De da ikke Læren, Myndigheden og den kirkelige Regering enten fra Mormons Bog eller Bibelen, eller fra dem begge?"

"Nej, alt hvad der henhører til Kirkens Organisation, Troslære, Ordinanser, Myndighed og Administration er bleven aabenbaret direkte fra Himlen i det nittende Aarhundrede. Vi hensøre til Bibelen og Mormons Bog for at bevise, at Kirken og alt, hvad der henhører til den, er akkurat ligesom den, Kristus selv oprettede og organiserede, da han var paa Jordens i begge Verdensdele, og at han er den samme i Gaar, i Dag, og forevigt?"

"Hvorledes er Deres Kirke organiseret, og hvori er den forskellig fra andre Kirker?"

"Den er i Virkelighed og i Sandhed Jesu Kristi Kirke, fordi den blev organiseret direkte under Kristi Vejledning og Besaling, idet han

aabenbarede sig til Profeten Joseph Smith og har vedbleven med at aabenbare Faderens Billie lige ned til denne Tid. Kirken bestaar af Medlemmer, der, efter at være komne til Skelsaar, have faaet Tro paa Gud, Faderen, og paa hans Søn, Jesum Kristum, og paa den Hellig-aand; som have omvendt sig fra sine Synder, og ere blevne døbte med Begravelsens Daab til deres Synders Forladelse, og have modtaget Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave ved Mænd, der besad gud-dommelig Myndighed til at administrere i Jesu Kristi Navn. De ere berettigede, formedelst Tro og Lydighed til disse Ordinanser, til at nyde og drage Nutte af alle de Gaver og Kræfter, Tegn, Aabenbarelser, Helbredelser og andre Velsignelser, der fandtes i den oprindelige Kirke, hvis Medlemmer kaldtes de Hellige. Frelserens Disciple blevе kaldte 'Kristne' af deres spottende Hjender, ligesom de Sidste-Dages Hellige nultidags kaldes Mormoner."

"Men have de virkelig disse Gaver iblandt sig nu? Bleve de ikke alle affkaffede efter Apostlenes Dage?"

"De nyde nu som forhen alle disse Gaver og Aabenbarelser i For-hold til deres Tro og Lydighed, idet Herren, formedelst sin Helligaand uddeler til enhver i Besynderlighed, eftersom han vil. (Se 1. Kor. 12.) Om disse Gaver ophørte efter Apostlenes Dage, var det paa Grund af, at den levende Tro havde ophørt og en død Tro havde indtaget dens Blads. Ligesom til at bekræfte den Ide, at disse Gaver vilde ophøre, henvise Kristne til Pauli Ord i sit første Brev til Korinthierne 13, 8, hvori han siger: „Kærligheden falder aldrig bort; men enten det er profetiske Gaver, da skulle de affkaffes, eller Tungemaal, da skulle de ophøre, eller Kundskab, da skal den affkaffes;“ men de glemme at læse de to næstfølgende Vers: „Thi vi forstaa styrkevis, og profetere styrke-vis; men naar det fuldkomne kommer, da skal det, som er styrkevis, affkaffes.“ Altfaa er det ikke før, det fuldkomne er kommen, at disse Gaver skulle affkaffes. For at gøre dette tydeligere siger Apostlen endvidere i det 12te Vers: „Nu kender jeg i styrkevis; men da skal jeg erkende, ligesom jeg og er kendt.“ Dernæst siger han: „Higer efter Kærligheden, træter efter de aandelige Gaver, men mest at I maatte profetere.“ Og etter siger han i det 14de Kapitel og 39te Vers: „Derfor Brødre, træter efter de profetiske Gaver, og formener ikke at tale med fremmede Tungemaal.“ Det, som er fuldkomment, er endnu ikke kommet — med-mindre det være fuldkommen Forvirring — og i Stedet for at avancere mod Fuldkommnenhed, hvorom Apostlen talede, har Kristendommen tabt de Gaver, Paulus, paalagde dem at tragte efter. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige tragte efter disse Gaver og nyde dem, og heri adskille de sig fra den saa kaldte ortodoxe Kristenhed."

"Er der nogen anden Forskel mellem Deres Kirke og andre?"

"Ja, der er blandt andre Forskelligheder den, at den Myndighed,

de gamle Apostle og andre Aeldster paa den Tid besad til at prædike Evangeliet og forvalte dets Ordinanser, er blevet gengivet og nu holdes af Apostle, Aeldster og andre af Jesu Kristi Kirkes Embedsmænd, og at denne Kirke virkelig har Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder, Lævere, Bisopper, Aeldster og Diakoner, samt alle de Embedsmænd vi læse om i det Ny Testamente.“ (Se 1. Kor. 12, 28. — Eph. 4, 11. 12. — Tim. 3, 1.—8. — Titus 1, 5.)

„Men gav Frelseren ikke Myndighed til alle sine Tjenere, idet han sagde: „Gaar bort i al Verden, og prædiker Evangelium for al Skabningen?“

„Hvis De vil læse det Kapitel, hvorfra De citerer, vil De se, at den Myndighed, Frelseren gav ved den Lejlighed, var kun til de elleve Apostle — en af de tolv havde nemlig forraadet ham — hvilke han havde kaldet og ordineret til dette Embedes Forvaltning; senere hen udrustede han dem med Magt fra det Høje. De besad Myndighed til at ordinere andre under den Helligaands Inspiration til at hjælpe dem at udspredde Evangeliet; men som Ordet lyder i Hebræerbrevet 5, 5. maa „Ingen tage sig selv den Acre, uden han er kaldet af Gud, ligesom Aaron var.“ Kun ved guddommelig Åabenbaring og Besaling af Gud kunne Mænd erholde Rettighed til at forvalte i Jesu Navn. Nutidens Præster forfaste Læren om forsat Åabenbaring og erklaere, at der ikke har været nogen guddommelig Tilkendegivelse ved Åabenbaring, siden Johannes havde sit Syn paa Den Patmos. Saaledes affstære de sig selv fra guddommelig Myndighed, og erklaere sig selv at være udvalgte af Mennesker til deres Præsteembede, lære af deres egen Wisdom, og ere uden den guddommelige Inspiration, der er saa uundværlig for en bemyndiget Herrens Tjener. Heraf vil De kunne se en stor Forskel mellem den Organisation og Myndighed, Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige erklaerer sig at besidde, og alle den uenige Kristenheds Kirkers.“

„De figer, at den apostoliske Myndighed og Præstedom er blevet gengivet; dette mener altsaa, at den var tabt eller borttagen?“

„Ganske vist. De tidlige Apostle forudsagde et Frafald og Afvigelse fra den sande Lære, og Indsørelsen af Kætterier ved falske Lærere, og disse Profetier ere blevne bogstaveligt opfylde. (Se Ap. G. 20, 29. 30. — Gal. 1, 6.—9. — 2. Thess. 2, 1.—12. — 1. Tim. 4, 1.—3. — 2. Tim. 3, 1.—7. — 2. Peder 2, 1.—3. — Ålab. 12, 1.—6. — Ålab. 14, 8.) Efter at Apostlene blevе dræbte, og andre bemyndigede Mænd gif bort fra denne Ford, kom et Mørke over Kirkerne, Forfølgelserne havde stor Indflydelse paa mange og drev dem til de laveste Stilslinger og Omgivelser i Verden; Hedenstabet begyndte at blande sig med Levningen af den en Gang sande Kristendom; Romerriget, der havde kæmpet mod Kirken, blev nu forligt og blandet med hvad, der var tilbage af denne; og Præstemagt, ubesjælet af Kristi Aaland og Kraft, blev

ophøjet og kledt i Purpur og fint Linned; Ordinanserne blev forvanskede, Evangeliets rene Uskylds Land forsvandt; menneskelig Autoritet blev indsat i Stedet for den guddommelige, og Fraafaldet blev almindeligt og tilhøidst universalt. Bavedømmet øvede sin Magt alle Begne, indtil Reformationen fandt Sted, da Kirkesplid og nye Teorier adsplittede Kristendommen, og fra den Tid til nu have Sekterne bestandig adspredt og formeret sig. Dog har ingen Reformator eller Peder i disse Bevægelser gjort Krav paa at have haft Abenbaring af Gud, men enhver af dem har tillagt det døde Ord af tidligere guddommelige Meddelelser sin egen Fortolkning, og saaledes — skønt der har levet mangfoldige gode og oprigtige Mennesker, og mange lærde og fromme Prester — har den apostoliske Autoritet og Prestedømmet, der tilhørte den oprindelige kristne Kirke, ikke eksisteret paa Jordens blandt Menneskene, og Forvirring og Uorden har indtaget Jordens; Hedninge og dem, som kalde sig Kristne, ere en og alle uden guddommelig Myndighed."

"Hvorledes forklarer De Genbringelsen af denne guddommelige Myndighed?"

"Først kom Engelen, som Johannes den Abenbarer saa i sit hellige Syn, hvilket berettes om i Abenbaringens 14de Kapitel, 6te og 7de Vers. Han kom til Joseph Smith og aabenbarede det evige Evangelium, der skulle forkyndes for alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk. Dette Evangeliums Begyndelsesprincipper være: Tro paa Gud og hans Søn, Jesus Kristus, Omvendelse fra al Synd, Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse, og Meddelelse af den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse. Daaben og Helligaandsmeddelessen maa, for at være i Kraft, udføres formedelst guddommelig Myndighed. Eftersom denne blev borttagen fra Jordens for mange Aarhundreder siden, kunde den kun gengives ved guddommelig Tilkendegivelse. Derfor blev Johannes den Døber — der blev halshugget efter at have virket her som Kristi Forløber ved hans første Komme — sendt ned fra Himlen som Kristi Forløber ved hans anden og herlige Tilkommelse, og denne Engel ordinerede Joseph Smith og Oliver Cowdery den 15de Maj 1829 til den samme Autoritet og Prestedømme, som han selv havde her i Livet. Saaledes fik de Myndighed til at døbe hverandre. De kunde ogsaa prædike Omvendelse og døbe alle, som troede paa deres Ord, men de kunde ikke give Haandspaalæggelse for Bekræftelse og den Helligaands Gave. Men senere hen besøgtes de af Apostlene Peder, Jakob og Johannes, der stod som Støtter for den tidlige Kristi Kirke og holdt Himmelriges Riges Nøgler. De ordinerede Joseph og Oliver til det hellige Aposteleimbede: det højere eller melchizedekiske Prestedømme, med Magt til at meddele den Helligaands Gave paa de døbte troende, og paabegynde den sidste Husholdning — Tidernes Tyldes Husholdning, om hvilken vi læse i de Ephesers 1ste Kapitel, 10de Vers. Under denne Autoritet

blev Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige organiseret i Staten New York den 6te April 1830; sefs Medlemmer underskrev ifølge Landets Love de nødvendige Dokumenter til dens Inkorporation. Evangeliet blev forkyndt, angergivne troende blevet døbte, den Helligaand blev udgydt over dem, de syge helbredeedes formedelst Tro, Himmel aabnedes, Syner, Drømme og guddommelige Tilkendegivelser, med fremmede Tungemaal, Udsæggelse, Profeti, Visdom, Kunstsak; Bedømmelse af Alander og mange Alabenbarelser, vare Følgerne af Lydighed, og den Enighed, der herskede i Samfundet, blev af ifketroende anset som et Vidunder. Eftersom Værket skred fremad, blev Aeldster ordinerede under samme Autoritet og disse droge ud uden Pung eller Taske, ligesom Herrens Ejendom i forrige Dage, og ligesom dem fandt oprigtige Folk, der annammrede Sandheden, og blev ogsaa fulgt. Saaledes blev Kirken opbygget og formedelst guddommelig Ledelse sat i Orden efter det samme Mønster, som Kristus og Apostlene forud havde for Øje, da han paa den Tid oprettede sin Kirke."

"Vil de nærmere forklare mig deune Organisations Orden, som den nu eksisterer i Deres Kirke?"

"Ja, gørne. Apostelenbedet er det højeste Embede i Kirken. Det holder Præstedommets Nøgler efter den melchizedekiske Orden, og indbefatter alle de mindre Embeder i Kirken. Tre Højpræster staa som Hovedet og kaldes det første Præsidentskab; det vil sige, en Mand er Præsident over hele Kirken og har Magt og Rettighed til at modtage Alabenbaring fra Gud for dens Bejledning og for at ordne alle dens Anliggender i hele Verden. Han har to Raadgivere, og disse tre udgøre Kirkens præsiderende Autoritet paa Jorden. Næst staaer de tolv Apostle eller specielle Bidner for Jesus Kristus, med Myndighed til at aabne Døren for Evangeliet iblandt alle Nationer, og under det første Præsidentskabs Ledelse ordne alle Kirkens Anliggender overalt i Verden. De have samme Myndighed, Magt og Aaland, som Apostlene forud havde, og indtage den samme Stilling i Kirken i vor Tid. Næstefter dem staa de Halvfjerds i Autoritet — halvfjerdsindstyre Aeldster ere ordinerede og organiserede til et Kvorum eller Raad, og syv af disse staa som Præsidenter over samme.

Der er mange af disse Kvorumer i Kirken, og hvert af disse har syv Præsidenter; dog staa alle under de syv første Præsidenters Styrelse. De danne et Appendix til Apostelenbedet, og virke under Apostlenes Ledelse som Missionerer i hele Verden. Der ventes af dem, at de altid skal holde sig rede til at gaa ud, naar de kaldes dertil, og forkynde Evangeliet uden at vente Belønning af nogen som helst Slags af denne Verdens Gods. Højpræsterne ere en Afdeling af Kirkens Embedsmænd, der staa til Ejendom i de organiserede Grene af Kirken som præsiderende Embedsmænd eller faste Lærere blandt de Hellige; Aeldsterne,

der ikke tilhøre de Halvfjerd's Kvorumer, ere ogsaa faste Lærere, der virke i Forening med Højpræsterne og ligeledes ere organiserede til Kvorumer, hvert af disse Antal er 96, over hvilke tre af dem præsiderer, nemlig en Præsident og to Raadgivere. Alle disse, som jeg nu har nævnt, indbefattes i det højere eller melchizedekiske Præstedømme. Næst i Ordenen kommer Præsterne efter den aaroniske Orden, der have Myndighed til at døbe, uddele den hellige Nadvere, prædike, lære, formane og indbyde til at komme til Kristi Erkendelse; ligeledes til at besøge Kirkens Medlemmer og helcere dem angaaende deres Pligter i Kirken. Otte og fyrretyve af disse Præster danne et Kvorum, hvorover tre af dem præsiderer. Som Medhjælpere til disse er der Lærere og Diaconer. Fire og tyve Lærere danne et Kvorum, over hvilket tre af dem præsiderer. Deres Pligt er at vaage over Kirken og se til, at der ingen Ugudelighed eksisterer deri, og være Præsterne behjælpelige i de Pligter, der paahvile dem, men de have ingen Rettighed til at forrette i Ordinanserne. Tolv Diaconer udgøre et Kvorum, hvorover tre af dem præsiderer. Deres Pligter bestaa i at være behjælpelige i de mindre verdslige Ansliggender; der tilhøre Kirkens forskellige Grene. Præste- Lærer- og Diacon-Embederne tilhøre det mindre eller aaroniske Præstedømme, over hvilket Bisshoppen staar som Hoved. En Bisshop skalde være en Mand af aaronisk Herkomst, men af Mangel paa en saadan kan en Højpræst af den melchizedekiske Orden indsættes og beskilles til at forvalte i dette Embete." (Fort.)

Den 1ste Juli 1899.

Guds Børn.

De Sidste-Dages Hellige gøre trods hele Verdens Foragt og Haart Krav paa at være det Folk blandt alle andre Folk paa Jorden i denne Tid og Slægt, hvilket Herren agter som sit Folk, og som han gennem sine Ejener, Profeterne og Apostlene, gav den Ære og Rettighed, at de maatte kalde sig Guds Børn, og i deres Samtaler og Bøn til ham maatte kalde ham „Fader“. Bore mange Venner, den store Kristenhed, Føderne og maaesse mange andre Religionssamfund, ville paastaa, at de ere iblandt dem, som ogsaa agtes af Gud som hans Børn; men for at afgøre dette, behøve vi kun at henvende os til Frelserens og hans Apostles Ord desangaaende, og derpaa gøre det, som Paulus formanede Folk til: „Ransager eder selv, om I ere i Troen; prøver eder selv.“ (2. Kor. 13, 5.) Thi han viser os tydelig paa et andet Sted, af hvilken Grund vi have Rettighed til dette høje og ærbare Navn; hans Ord ere disse: „I ere jo alle Guds Børn formedelst Troen i Kristo Jesu; thi

saa mange, som ere døbte til Kristum, have iført Kristum. Her er ikke Jøde eller Græker; her er ikke Træl eller Fri; her er ikke Mand eller Kvinder, thi I ere alle een i Kristo Jesu. Men ere I Kristi, da ere I jo Abrahams Afskom, og Arvinger efter Forjættelsen." (Gal. 3, 26.—29.)

De Sidste-Dages Hellige ere det eneste Folk, som vi ere i Stand til at finde paa Jordens i denne Slægt, der have annammet den eneste sande Tro, den som Apostelen Paulus hentydede til, nemlig den han selv havde annammet og forkyndte til andre. Om nu denne Tro er den eneste, der giver Menneskene Rettighed til at bære Navn af "Guds Børn", er det da ikke højest nødvendigt for enhver, som ønsker at være anerkendt af Gud som hans Barn, at undersøge nøjagtigt, om Forholdene mellem ham og Gud ere saadanne, som Apostlen udlægger, at de maa være. Maa vi ikke straks begynde paa at undersøge den Tro, vi holde os til, det vil sige: den Tro, der fremstilles i det Samfund, vi have sluttet os til, som den rette? Burde vi ikke efterse og sammenligne den stykkevis, med Apostlen Pauli Tro?

Dette Begyndelses-Skrift have de Sidste-Dages Hellige taget, og saa vidt de have set deres tidlige Fejtagelser, have de lagt dem til Side, ombendt sig, og med angergivne Hjerter gjort en evig Pagt med Gud i Daabens Vand, hvor de have faaet deres Synder aftvættede, og fra den Tid have bestræbt sig paa at vandre i et nyt og helligt Levnet. De underkastede sig den af Kristus i hans Kirke indførte Ordinans: Haandspaalæggelse af Guds anerkendte og bemhyndigede Ejener for Meddelelse af den Helligaands Gave, hvilken de troende døbte have modtaget paa en følelig Maade, saa at de vide og kunne bevidne hver for sig, at de ikke ere bedragne, men at Gud, deres himmelffe Fader har anerkendt disse Handlinger og gjort dem gældende (bindende) hos sig i Himslene. Under disse Forhold har ingen Sidste-Dages Hellig været i Twivl om deres Rettighed til den ophøjede Titel, at kaldes et Guds Barn.

I sit Brev til Romerne 8de Kapitel, 15de til 18de Vers, stædfoester Paulus det samme i følgende Ord: „Men I annammede en sønlig Udkaarelses Aand, ved hvilken I raabe Abba (det er) Fader! Denne samme Aand vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn. Men dersom vi ere Guds Børn, ere vi og Arvinger, nemlig Guds Arvinger, men Kristi Medarvinger, saafremt vi lide med ham, at vi og skulle herliggøres med ham.“ Som et af Kendetegnene paa Guds Børn siger Frelseren: „Salige ere defredsommelige; thi de skulde kaldes Guds Børn.“ (Matt. 5, 9.)

Nu er det ikke nok, at vi have opnaaet det Punkt, hvor vi sikrer Rettighed til at kaldes Guds Børn, men det fordrer vor idelige Stræben for at beholde denne Rang og dette Krav paa Arveret med Kristus. Vi

maa vedblive med Arbejdet paa Omvendelse fra alt, hvad der er urent, og som vi ikke kunde tænke os, at Frelseren eller hans Fader i Himlen vilde gøre, sige eller tænke. Vi kunne kun blive Kristi Medarvinger i Forhold til vores Bestræbelser paa at gøre hans Billie. Vi have alle paabegyndt dette store og herlige Arbejde hver for sig selv, men dog alle i Forening. Skulde vi nogensinde slaa os til No for en Tid eller føle os trætte af Arbejdet? Nej, Maalest, Kristi Mønster burde altid staa os for Øje, og ligesom han var et fuldkomment Mønster paa — hvad? — en Gud iført et jordisk Legeme, saaledes skulle vi, hans Medarvinger, sætte et følgeværdigt Eksempel for Verden i vort daglige Liv. Vi burde staa som Lys for Verdens Børn, der endnu vandre i Mørke, thi siger Frelseren: „I ere Verdens Lys; den Stad, som ligger paa et Bjerg, kan ikke skjules . . . Lader saa eders Lys skinne for Menneskene, at de se eders gode Gerninger, og være eders Fader, som er i Himslene.“

Gerningerne have deres Begyndelse i Hjertet, eller Tanken. De kunne yttre sig ikke alene ved Haenders Gerning, men ogsaa i Ord, nyttige, rene, forstandige Ord, eller det modsatte. Derfor er det nødvendigt for ethvert Guds Barn at passe paa Tanken selv saavel som dens Uttringer i Gerning, og at komme i Vane med at nære rene, hellige Tanker, som vor Fader i Himmelten ikke vilde skamme sig ved at nære; thi han kender Tanken saavel som Gerningen. I Forhold til vores Tankers Renhed og Ustyld, gøre vi vores Legemer til en behagelig Bolig for den Helligaand, og i samme Forhold nyde vi enhver Belsignelse Evangeliet medbringer.

F. C.

Ankomst. Den 20de Juni ankom til København følgende Aeldster fra Zion for at virke i den skandinaviske Mission; Lars Petersen fra Hyrum City og Emil Erickson fra South Cottonwood.

Beskikkelse. Aeldste Lars Petersen beskikkedes til at virke i Københavns Konference, og Aeldste Emil Erickson beskikkedes til at virke i Stockholms Konference. Aeldste H. A. Pedersen beskikkedes til at præsidere over Kristiania Konference.

I Konferencen, som holdtes i Kristiania den 6te til 8de Maj, blev Missionærerne beskikkede til at virke i de forskellige Grene saaledes, som nedenfor er angivet: Kristiania Gren, L. E. Larsen, C. F. Schade og Barley P. Jensen; Fredrikshald Gren, Hans M. Pedersen og George A. Jørgensen; Fredrikstad Gren, John E. Bolstad og Noah A. Larsen; Eidsvold Gren, John P. Anderson og John C. Nielsen; Hamar Gren, Jens P. Fugl og Jacob W. Olsen; Drammens Gren, Jonas Johnson og Josef T. Torgesen; Larvik Gren, Axel Olsen og N. P. Andersen; Arendal Gren, Emil Petterborg og R. L. Ness. Disse Grene danne Kristiania Konference.

I Bergens Konference, over hvilken Eldste Hyrum Jensen præsiderer, ere følgende Eldster beskikkede til at virke: Bergens Gren, Oluf Larsen; Stavanger Gren, C. J. Kempe og Joseph Christofferson; Egersund Gren, Arent Johnsen og Paul P. Christensen; Aalesund Gren, James Larsen og Parley Anderson; Hardanger Gren, J. N. Skouen og Christian Christensen.

Over Trondhjem Konference præsiderer Eldste N. P. Nielsen og i Grenene beskikkedes Eldsterne som følger: Trondhjem Gren, Hyrum Nielsen og C. Busath; Kristiansunds Gren, B. W. Israelsen og P. A. Sørensen; Bodø Gren, Severin Swenson og H. C. Christensen.

Afløsning. Eldste Gaute W. Peterson løses fra at præsidere over Kristiania Konference; Eldste Niels J. Swalberg løses fra at virke i Skaane Konference; Eldsterne Christian T. Nielsen og Christian M. Mickelson løses fra at arbejde i Aarhus Konference; alle med Tilladelse til at rejse hjem til Zion.

Andreas Peterson,

Præsident over den stendinaviske Mission.

Fra Statskirken til Jesu Kristi Kirke.

(Fortsat fra Side 192.)

Hvad! vil nogen sige, vil Du fortælle os, at Statskirken praktiserer og lærer fejlagtige Lærdommme og Ordinanser? thi da ville vi gerne vide, hvori disse Fejlagtigheder bestaa. Jeg svarer ja, det ser saaledes ud for mig, og jeg vil forsøge at udpege disse Bildfarelser. I den oprindelige Kirke var det Skik og Brug, at salve de syge med Olie og bede for dem i al Tro paa at blive bønhørt. Bruger man denne Ordinanse i Statskirken? Hvis ikke, hvorfor er den afslagt? Hvis den samme Tro herskede i Dag, som hos de tidligste Kristne, den, hvorved de syge helbrededes, vilde Kirken da ikke nu som forhen benytte denne kraftfulde Ordinanse? Den er desværre af Kristne latterliggjort og bespottet, og anset som altfor barbarisk for denne oplyste Tid og Slægt, skønt god nok for dem, der levede paa Apostlenes Tid. Hvor er Ordinansen af Haandspaalgæggelse for den Helligaands Gave blevet af, med alle dens kraftige Virkninger? Den var sandsynlig en meget vigtig og nødvendig Ordinans, som Apostlene brugte og lærte i den oprindelige Kirke, og som altid fulgte Daabens Handling. Det nye Testamente er fuld af Eksempler paa, hvorledes den Helligaand gav sig tilkende paa mange forskellige Maader for de troende, som havde adlydt og annammet Sandheden og i Ædmighed og Tro havde underkastet sig disse Ordinanser. Den giver sig endnu tilkende i fuld Kraft i Jesu Kristi Kirke af Sidste-

Dages Hellige, hvortil mange Tusinder kunne vidne; men disse K्रæfter og Gaver ventes ikke i Statskirken, ikke en Gang ved Konfirmationen, og kunne ikke give sig tilkende hos dem af Mangel paa Tro, om der ingen anden Aarsag var.

Jeg vil dernæst betragte Daabens Ordinans. Er der nogen Lighed mellem den, der bruges i den oprindelige Kirke paa Apostlenes Tid og den, der nu praktiseres i Statskirken? Jeg ser ingen Lighed mellem dem. For det første er Daabsmaaden ikke den samme. Frelseren underfæstede sig Daab ved Begravelse i Vandet for at fuldkomme al Retfærdighed, og for at vise sig lydig i alle Ting, og saaledes bør det os at være lydige imod ethvert Bud. Hans Daab skulde netop være os et Eksempel, og den samme Daabsmaade baade lærte og praktiserede hans Apostle og Disciple. Ikke førend i det tredie Aarhundrede, efter at mange og store Bildfarelser havde sneget sig ind i Veren — som jeg vil paa-vise — blev Daabens Maade forandret; det første Tilfælde var nemlig en Mand ved Navn Novatian, der, paa Grund af at han var meget syg, blev døbt i sin Seng ved Oversættelse med Vand. Shaff siger, at saa langt ned som i Slutningen af det trettende Aarhundrede var Daab ved Begravelse i Vandet den herskende, og Bestenkelsen kun sjælden brugt. Der er mange andre respektable Autorer, der tydelig vise, at Daaben i Kirkens tidlige Dage blev udført ved at neddytte hele Legemet i Vand. Daab er et Ord, der er udsprunget af det græske „babto“, der betyder „dyppe“, og der kan ikke være Twivl om, at denne er den rette Mening om Ordets Betydning, hvor som helst det er brugt i det nye Testamente. Calvin siger: „Ordet døbe betyder at dyppe, og Neddyppelse var brugt i den oprindelige Kirke.“ John Wesley siger: „begravet med ham“ — hentydende til den oprindelige Kirkes Daabsmaade. Jeremy Taylor striver: „Den oprindelige Kirkes Stik var ikke Bestenkelse, men Neddyppelse i Følge Ordets Betydning i Befalingen, og vor Frelsers eget Eksempel.“ Vi lære, at Daaben skulde være et Symbol paa Døden, Begravelsen og Opstandelsen, og ligeledes paa en ny Fødsel. Neddyppelsen er dette lig, men Bestenkelse ikke, og følgelig er denne en Bildfarelse. Og efter, Bibelen lærer os, at Daaben er til Syndsforsladelse, og at den altid fulgte efter Tro og Omvendelse; men Statskirken synes slet ikke at bruge Daaben i dette Hjemed, men kun som et udvortes Tegn paa en indvortes Maadegave, hvilket jeg synes er helt forskelligt fra den Ide, man faar om Daaben, som den blev lært og brugt i den oprindelige Kristi Kirke.

Læren var den Gang, at naar nogen havde Troen — og denne kommer ved at høre — og havde i al Oprigtighed omvendt sig fra Synd, skulde han lade sig døbe til sine Synders Forladelse, og da skulde han faa den Helligaand ved Haandspaalæggelse af Mænd, der besad Myndighed dertil. Statskirken, der holder for at være vejlede i sin

Være af den samme Land, der ledede Kirken paa Apostlenes Tid, lærer en ganske anden Slags Daab, og forlanger endog at smaa spøde Børn skulle døbes, endskønt de hverken kunne tro eller omvende sig, ejeller ere skyldige i nogen Synd. Er ikke dette en tydelig Overtrædelse af Loven i denne Henseende? Den oprindelige Kirke og Statskirken kunne ikke begge være rigtige med en saa iøjnefaldende Forskel, og følgelig kunne ikke den samme Land have gennemtrængt dem begge, thi om vi ikke indrømme dette, maa vi bekende, at den samme Land disterer to ganske modsatte Love om Daab og Frelse.

Dette leder nu min Opmærksomhed hen til Barnedaaben. Dr. Neander, en hifl Værd siger, at Frelseren ikke indstiftede Barnedaaben, og ikke før saa langt ned i Tiden som til Trenceus findes der noget som helst Spor af den. Dette var i det tredie Aarhundrede.

Cursellaeus beretter, at Barnedaaben var aldeles ukendt i de to første Aarhundreder.

Bisshop Jeremy Taylor siger: „Kristus velsignede spøde Børn og dermed lode dem fare, men døbte dem ikke, hvorför smaa Børn ikke skulle døbes.“

Martin Luther siger: „Det kan ikke bevises af den hellige Skrift, at Barnedaaben var indstiftet af Kristus eller paabegyndt af de første Kristne efter Apostlene.“

Tertullian, en af de latinske Fædre, strev: „Lader dem dersor komme frem, naar de blive voksne, naar de kunne forstaa, naar de ere lært, hvorhen de skulde komme. Lader dem blive kristne, naar de kunne kende Kristus. Hvorfor skulde de i deres Uskyldes Aar skyndes til Syndsforsladelse? . . . Om man forstod Daabens Vigtighed vilde man mere frygte dens medbringende Bligter end dens Udsættelse.“

Den engelske Statskirke, hvorfra jeg var Medlem, døber spøde Børn, hvilke som allerede er blevet sagt, hverken kunne tro eller omvende sig, og have ingen Synd at omvende sig fra. Jeg er blevet fortalt, at der i dem er en Besmittelse af Adams oprindelige Synd, men for mig synes det, som om den spøde er fuldkommen i Jesus Kristus. Ingen uden Adam var Skyld i den oprindelige Synd, for hvilken efter Guds vise Bestemmelse Straffen var Død, og Døden paaførtes alle hans Efterkommere; men Gud, som er retfærdig og naadig, lagde en Plan, hvor ved alle hans Efterkommere kunde undgaa Følgerne af den Synd, de ingen Skyld havde i, og for at hans Retfærdighed ikke skulle være grusom, sendte vor algode Fader sin enbaarne Søn, Jesus Kristus herved for at forsoner alle Synder — ikke alene vore egne, men ogsaa vor Stamsader Adams Synd — og saaledes løse Verden fra den Forbandedse, der blev lagt paa Adam, „thi ligesom ved det ene Menneskes Ulydighed de mange ere blevne Syndere, saa skulle og de mange vorde

retfærdige ved den enes Lydighed¹⁾). Frelsen er lige saa universal som Straffen; og vi have intet at gøre selv, for at erholde denne Frelse fra Adams Synd, i hvilken vi aldeles ingen Skyld have, og følgelig ikke ere ansvarlige for. Kristi Forsoning svarede fuldstændigt til Guds retfærdige Domme, og estersom hans Retfærdighed er fuldkommet, kunde Herrens Naade komme imellem den og os og gøre Krav paa sit eget. (Forts.)

Nyt fra Utah.

Præsident Snow, som i Følge med flere af de ledende Mænd i Kirken har besøgt de forskellige Grene af Kirken i det sydlige Utah, er nu efter kommen hjem. Præsidenten udtales sig tilfreds med Turen og siger, at hans Hælbred er bleven betydelig bedret. Alle Begne, hvor Sel-skabet kom frem, modtoges det ned stor Hyldest af Folket. Det siges at være over 22 Aar, siden Præsidenten for Kirken har besøgt de sydligste Dele af Utah.

Admiral Schley i Salt Lake City. Under Kanontorden og Hurraab gled i Søndags Morges lidt efter Kl. 10 det Tog ind paa Rio Grande Banegaard, som førte Admiral Schley her til Salt Lake City. I Følge med Admiralen var dennes Hustru, Ex-Senator Manderson fra Nebraska med Hustru, samt Guvernør Wells, der med andre fremragende Mænd her fra Byen mødte den berømte Søhelt i Provo. Fra Toget førte Gæsterne til Mr. Wallaces Bolig her i Byen, hvor de spiste Frokost. Kl. 2 overværede Gæsterne Gudstjenesten i Tabernaklet. Da Admiralen med sit Følge skred ind ad Døren, rejste hele den store Forsamling sig op og samtidig bruste fra det mægtige Orgel Tonerne af den saavel bekendte Sang »Star Spangled Banner«. Hele Forsamlingen, mindst 10,000 Mennesker, istemmede det første og fjerde Vers af den nationale Sang. Tabernakelforet affang dernæst flere udvalgte Numre, hvorefter Dr. Talmage holdt en smuk lille Tale. Efter dennes Slutning traadte paa Opsordring Admiral Schley og Senator Manderson op paa Talerstolen ledet af Oberst John R. Winder. Admiralen talte først nogle saa Minutter, hvorefter Hr. Manderson havde Ordet. Denne gjorde blandt andet følgende Bemærkning: „Dette er et helligt Sted. De første Nybyggere, som bosatte sig i denne Dal, byggede dette Tabernakel for Tilbedelse af den almægtige Gud, en Bygning som maa ske er bedre egnet til det Brug, hvortil den opførtes, end nogen anden, i hvilken Menneskene samles for Gudsdyrkelse.“ Derefter forlod Gæsterne Tabernaklet, og et Ekstratog førte dem ud til Saltair, det berømteste Badested i Vesten. Admiralen udtrykte sin Forundring over den smukke Udsigt derude og beundrede ligeledes den store Pavilion.

¹⁾ Rom. 5, 19.

Diner anrettedes i Alta-Klubben og blev givet af Mr. og Mrs. Wallace. Et udsøgt Selskab deltog i Maaltidet. Christensens Orkester be-
sørgede den musikaliske Underholdning. Bordtaler holdtes af Admiral Schley, Senator Mander son, Senator Rawlins og Gouvernør Wells. Af Mangel
paa Plads kunne vi desværre ikke gengive Talerne.

Mandag Formiddag, da Admiralen forlod Mr. og Mrs. Wallace's
Bopæl og kørte ned ad Brigham Street, hilstes han med Bisalts- og
Jubelraab af Tusinder af Skolebørn, som havde taget Opstilling paa
nævnte Gade. Kl. 11 overværede han Afløringen af Abraham Lincolns
Buste i Byens Højskole.

Bed Middagstid blev der holdt offentlig Audiens paa City og County
Bygningen. Hallen i Hovedetagen var prægtfuld dekoreret. Tusinder havde
samlet sig udenfor for at hilse paa Helten fra Santiago. Folket indlodes
fra den vestlige Indgang og gik ud af den østlige. Alle vilde de trykke
hans Haand, men Præsidenten for Byraadet, Barnes, bekendtgjorde, at
Admiralen ikke vilde være i Stand til at tage nogen ved Haanden, hvilket
var en stor Skuffelse for mange.

Kl. 1 toges Lunch i Alta-Klubbens Lokale, og Kl. 3,30 kørte Gæsterne
til Banegaarden, hvorfra Toget førte dem til Ogden. Admiralen har i
Følge sine Udtalelser faaet et udmærket godt Indtryk af Salt Lake City
og dens Indbyggere.

(Fra „Bikuben“.)

Dødsfald. Den 4de April d. A. afgik ved Døden i Salt Lake City
af Apendecitis, Maria Wilhelmine Svendsen; hun var født i Aar-
hus, Danmark, den 13de Juni 1876, og ankom til Utah i 1888. Hun
var altid en trofast Sidste-Dages Hellig, og døde i Haab om en herlig
Opstandelse.

(Fra „Bikuben“.)

— Den 6te Maj bortgik ved Døden i Salt Lake City, Utah, Karen
Marie Petersen. Hun blev født den 13de December 1818 i Svin-
ninge, Holbæk Amt, emigrerede til Utah 1879. Hun efterlader en Datter,
9 Børnebørn og 5 Børnebørns Børn.

— Tolv Dage efter hendes Ankomst til Brigham City, Utah, bort-
kaldte Herren den 27de Maj Søster Hansine Bott, som i Forening
med sin Mand og lille Søn forlod København sidstafvigte 20de April.
Hun blev heftig angrebet af Hjernerbetændelse, hvilken, trods ethvert
anvendt MiddeI for at overvinde den, dog endte hendes Liv. Deres
mange Hjertensvenner baade i Danmark og Utah ville modtage denne
Efterretning med stor Bedrøvelse, og sørdeles Sympathi føles for hendes
efterladte Mand og lille Søn i deres store Tab. Dog vil hendes kære
Minde længe leve i deres Hjerter, som i Danmark havde lært at kende
Søster Bott.

Tanker om Daaben.

Se, Maanens Straaler paa Havet spille —
 Og alt i Naturen er tyft og stille —
 I Daabens Vande jeg ledes ud
 Og ydmig flutter en Pagt med Gud.
 Ej glemme jeg skal den Aftenstund:
 I Bon til Gud jeg bevæged min Mund —
 I Hjærtet følte jeg atter, og atter:
 „Nu bli'r du Guds Barn, du bliver hans Datter.“
 Al Verden jeg godt kunde trykke i Favn,
 Da Aeldsten jeg hørte at nævne mit Navn
 Jeg hørte de Ord og den venlige Røst —
 Da svulmede Hjærtet ubi mit Bryst;
 Thi ned jeg blev sækret i Havets Skød —
 Jeg vidste, hvad denne min Daab betød;
 Thi nu var jeg ren, og jeg sendte i Bon
 Til Herren en inderlig, stille Bon.

Jeg aldrig kan glemme den Jungefæld —
 Den Hjertensfryd af et himmelsk Bæld!
 Jeg var saa taknemmelig, lykkelig, glad
 For den Bisped og Kundskab jeg nu besad;
 Og Brødre med Søstre nu trykked min Haand;
 Jeg takkede Herren for hans Helligaand;
 Jeg vidste saa sikkert, at den var til Stede;
 Jeg kunde ej tale, ej græde, kun bede.

Fra Stranden saa muntre vi vandrede hjem;
 Frimodig og styrket jeg nu træder frem.
 Før syntes mig ofte som alting var øde,
 Men nu gaar jeg Verden saa frejdig i Møde.

Bodil.

Inndhold.

De Sidste-Dages Helliges Troslære	193	Afløsning	208
Red. Bem.:		Fra Statskirken til Jesu Kristi Kirke	208
Guds Børn	200	Mht fra Utah	206
Unkomst	202	Dødsfald	207
Besittelse	202	Poesi	208

København.

Udgivet og forlagt af Andreas Petersen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
 Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).